

N. 222

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΦΛΑΓΩΝΟΣ

X

96

Rel
269/7

ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ

1910

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΦΛΑΓΩΝΟΣ

Ψαλλομένη τῇ ΚΣΤ'. Νοεμβρίου.

Εν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, τὸ Μακάριος ἀνήθ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα
ἱστώμεν στίχους ΣΤ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος Πλ. Δ'.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι.

Τί σε νῦν σοφὲ ὀνομάσωμεν, μονασιῶν ὑπογραμμὸν, καὶ ἰαμάτων
αὐτουργόν, ἐγκρατείας ταῖς πληγαῖς, πάθη μαστιζάντα ψυχῆς· πολί-
την τῶν Ἀγγέλων καὶ συγκύριον, τῆς ἀνω μητροπόλεως οἰκίτερα·
τῶν ἁ. εὐδῶν ἐνδιαίτημα, καὶ Πνεύματος καταχώριον, ἰκέτευε τοῦ σω-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν σοφὲ προσφθεγξώμεθα, τῆς ἐρήμου πολιτίν, καὶ ἡου-
χίας ἐραστήν, τῶν παθῶν ἐκμειωτήν, καὶ μονασιῶν καθηγητήν, φω-
στήρα διακρίσεως ἀκοίμητον, θαυματουργόν ἀληθέστατον, πάθη ποι-
κίλια ἰώμενον, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν καλέσωμεν Ἅγιο, ποταμὸν τῆς νητῆς, ἐκπορευόμενον
Ἐδέμ· ὄχετόν τῶν τοῦ Θεοῦ χορηγουμένων ἀγαθῶν, πλημμύραν τῶν
θαυμάτων ἀνεξάντητον, ἰατήρα τῶν νηπιῶν ἐτοιμώτατον, τῆς οἰκου-
μένης τὸ καύχημα, Στυλιανὲ τὸ ὑπέρλαμπρον, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε ὀνομάσωμεν ἔδοξε, γεωργὸν τῶν ἀνθρωπίνων παμμακάριστε
φυτῶν· ἀδελφὴν τῶν παιδαριῶν τὸν ταχύτατον σαφῶς, νομίμως θεο-
δότων ἐμπειρότατον, δογματῶν θεοπνεύτων τὸν διδάσκαλον, καὶ παι-
δευτὴν ἱκανώτατον, Στυλιανὲ Παμμακάριστε, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν. Δίς.

Τί σε νῦν καλέσω πανόσιε, τῶν θαυμάτων τῶν μεγίστων ἀνεξάν-
τητον πηγῆν, ὀριστὴν τῆς εὐσεβείας καὶ διδάσκαλον ἔθνων. Ἠλίαν

Ἦχος Β΄

Ὅσοις Πάτερ ἐκ βρέφους τὴν ἀρετὴν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ὄργανον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ παρ' αὐτοῦ λαθὼν τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, θεραπεύεις τὴν τῶν παιδῶν πικρὰν ἀσθένειαν, καὶ διασώζεις ἅπαντας τοὺς προστρέχοντας ἐν τῇ σεπτῇ καὶ θείῃ ναφῇ σου, καὶ τιμῶντας τὴν σεβάσμιον μνήμην σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης πρεσβεύων πρὸς Κύριον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος Γ΄

Στυλιανὲ δοῖς στερροτάτης ἀσκήσεως, τὴν μυστικὴν καὶ ἔμφυχον διατριβὴν, ὡς ἐν οὐλοῖς ἀναπαυόμενος ἐτέλεσας· τοῖς ἐρημικωτέροις γὰρ συνάφας σεαυτὸν πνευματικῶς, τῶν ἰαμάτων τὰς ἐνεργείας πλουσίως ἀπέλαβες· διὰ ἡμᾶς τοὺς σὲ δοξολογοῦντας πρόφθασον, ἐξελαῖ ἡμᾶς πάσης καταιγίδος τῶν παθῶν, καὶ Χριστῷ τῷ Θεῷ πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος Δ΄

Ἐλαμφαν τὰ καλὰ σου ἔργα, ὡς ἥλιος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν οὐρανῷ, Χριστοῦ θεράπων Στυλιανέ, ἐτόιμος γὰρ ἡμᾶς προφθάνεις τοῖς θαύμασι, ρυθόμενος τῶν συνεχόντων κακῶν· διὰ ἱκέτευε ὅσοις Πάτερ ἐν τῇ μνήμῃ σου Θεοφόρε, ὁ τῶν νηπίων φύ' αξ σωτήριος, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον. Ἦχος Δ΄

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, Εὐλόγημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπόστιχα Ἦχος Α΄

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἀπὸ μητρῶν σπαργάνων ἀφιερωθείς τῷ Θεῷ, ἀκτίνας τῶν θαυμάτων ἀνεδέξω πλουσίως, ἐν Πνεύματι Ἁγίου ὅθεν πιστῶς, ἀνυμνοῦντες αἰτοῦμέν σε, καταπέμψαι ἀφθόνως Στυλιανέ, τὴν σὴν χάριν τὴν σωτήριον.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Τὰς οὐρανίας σκηνώσεις ἐν εὐφροσύνῃ οἰκῶν, καὶ σὺν Ἁγγέλοις Πάτερ, τῷ θρόνῳ τοῦ Κυρίου, παριστάμενος Πάτερ Στυλιανέ, τοῖς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, τῶν νοσημάτων τὴν λύσιν καὶ τῶν κακῶν δωρηθῆναι καθικέτευε.

Στιχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Θεοφεγγή σε Φωστῆρα Πάτερ ἐπέγνωμεν, ταῖς νοηταῖς ἀκτίσι, καταυγάζοντα κόσμον, καὶ σκότος ἐκμειοῦντα τῆς πονηρίας, ἀσθeneίας καὶ θλίψεως, Στυλιανέ τὴν σὴν μνήμην ἔθεν πιστῶς, ἐορτάζομεν τιμῶντές σε.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Β΄

Ὅσοις Πάτερ θαυματουργέ Στυλιανέ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὖρες μισθὸν τῶν καμάτων σου· τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα· ὦν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐξήλωσας, παρρησίαν σὺν ἔχων πρὸς Κύριον, ἐκτενῶς ἱκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον. Ἦχος Πλ. Β΄

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τοῦ σοῦ ὁσίου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Α΄

Τῆς ἐρήμου πολίτης καὶ ἐν σώματι ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, Θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Στυλιανέ, νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχῇ, Οὐράνια χαρίσματα λαθὼν, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρέχόντων σοι· Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύ· Δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγαμένου σοι Παρθένε τὸ χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγίᾳ Κιθωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαβὶδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· Δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· Δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Κάθισμα. Ἦχος Α΄

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν βίον εὐσεβῶς, ἐπὶ γῆς ἐκτελέσας, δοχεῖον καθαρὸν, αὐτοῦ Πνεύματος ὄφθης, φωτίζων τοὺς πίστει σοι, προσιόντας μακάριε, ὅθεν αἰτησαι τὸν σὲ Δεσπότην φωτίσαι· τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἀνυμνοῦντων σε πόθῳ, Στυλιανέ Πατὴρ ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότη δουρεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισιμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἁμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώσεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν Β'. Στιχ. Ἦχος Πλ. Α'.

Τὸν συνάναρχον λόγον.

Τὰς φροντίδας τοῦ βίου ἀπαρνησάμενος, καὶ Ἀγγέλων τὸν βίον ἀναλαβόμενος, ἐγκρατεῖα τὴν ψυχὴν καταλάμπρυνας, καὶ θαυμάτων ἐκ Θεοῦ, χάριν ἐδέξω δαφιλῶς Στυλιανὲ Θεοφόρε, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετευῶν τῶν εὐσεβῶς ἀνευφημούντων σε.

Δόξα καὶ νῦν.

Χαίρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιον· χαίρε ἔμφυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαίρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μεταγούσα θνητούς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαίρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρος τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Ἦχος Δ'.

Ἐλεφάνη σήμερον.

Τοῦ ὁσίου ἔλαμψεν ἡ θεία μνήμη, συγκαλεῖ γὰρ ἅπαντας τοὺς εὐσεβῶς προσιόντας, Στυλιανὸς ὁ Πατὴρ ἡμῶν, ποιμὴν ὁ μέγας καὶ θαυμαστός ἀσκητής.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡθερμὴ ἀντιληψίς τῶν ἐν ἀνάγκαις, σὺ ὑπάρχεις Δέσποινα, εὐλογημένη Μαριάμ· διὰ τοὺς δούλους σου φύλαττε, ἀπὸ παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων.

Τὸ Α'. Ἀντίφωνον. Τοῦ Δ'. Ἦχος.

Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη· ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ πυρὶ ἕσσεθε ἀπεξηραμένοι.

Δόξα.

Ἄγιε Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάροισι ὑφούται λαμπρόνεται, τῇ τριαδικῇ μονάδι ἱεροκρυφῶς.

Καὶ νῦν.

Ἄγιε Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοννα, ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον τοῦ ὁρθρου.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον. (α. 27—30.).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου· καὶ σὺ δεῖς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατὴρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰ μὴ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πραῖός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν ἐστι.

Μετὰ τὸ Ν'.

Ταῖς τοῦ σοῦ ὁσίου πρεσβείαις ἐλεήμων, ἐξέλειπον τὰ πλῆθη τῶν ἡμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλεήμων ἐξέλειπον τὰ πλῆθη τῶν ἡμῶν ἐγκλημάτων.

Ἰδιόμελον. Ἦχος Β'.

Ὁ μόνος ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος Θεός, τὴν ἡγιασμένην σου φω-
χὴν καθαρὴν εὐδῶν καταγώγιον, ἐν αὐτῇ κατόκησας, καὶ θεῶν χαρί-
των αὐτῇ ἐπέπλησας· δι' ὧν φωταγωγεῖς τοὺς ὑμνοῦντάς σε θαυμα-
ταურῶς Στυλιανὲ Μακάριε.

ΚΑΝΩΝ

ᾠδὴ Δ'. Ἦχος Δ'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται
«πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ βασιλίδι
«Μητροί, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων,
«καὶ ἄσω γηθόμενος ταύτης τὰ θαύματα».

Τῷ φέγγει τῆς χάριτος, καταγαυζόμενος εἶπε, τοὺς πίστει τὴν
μνήμην σου, πανηγυρίζοντας, φωταγωγῆσον, καὶ σκότους ἀμαρτίας,
σῶσον ταῖς πρεσβείαις σου καὶ ἀπολύτρωσαι.

Ὁδὸν τὴν εἰσάγουσαν, ἀνεπιστρόφως διώδυσας, πρὸς πόλιν οὐ-
ράνιον μακαριώτατε· τὸ γὰρ Ἅγιον ὠδήγησέ σε Πνεῦμα, ἐπαναπαυ-
όμενον ἐν τῇ καρδίᾳ σου.

Υψοῦσαν ταπεινώσιν, Στυλιανὲ Πάτερ ἔσχηκας· διό σου δεόμεθα
οἰκτεῖρον Ἅγιε, τὴν ταπεινώσιν ἡμῶν καὶ τὰς δόξνας, ἐπικούφισον
τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Θεοτόκιον.

Προόντων ἀνάγκησις, καὶ ἰσταμένων βεβαίωσις ὑπάρχεις πανά-
μωμε, ἔθεν σὲ δεόμεναι, συμπτωθέντα μου, τὸν νοῦν τῇ ἀμαρτίᾳ, ἀνὸρ-
θωσον Δέσποινα ἔπως δοξάσω σε.

ᾠδὴ Γ'.

Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ
«ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευ-
«μάτικόν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θεῖᾳ δόξῃ σου,
«στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Προόντων τὰ μέλλοντα ἠλλάξω, ἐμφρόνως τὸν σὸν ἀναλαβὼν, Στυ-
ρὸν μακαριώτατε, τὰ πάθη ἐκνικήσας σου, καὶ ἐν ἀβάτοις ὄρεσιν, ὑπο-
χωρῶν διατέλεσας.

Ὁδὸν σοὶ τὴν λίαν ποθουμένην, Πατέρων ὑπέδειξας σοφέ, ἣν εὐρες
χρόνοις πλείοσιν, ἐγκεκρυμμένην ὄρει, προφητικῷ χαρίσματι, λελαμ-
πρυσμένος πνύλιε.

Δονούμενοι πάθει ποικίλοις, ἐν πίστει προστρέχομεν τῇ σῇ σκέπῃ
μακαριώτατε, πρεσβείαις σου πάντας ἡμᾶς, ἐπίσκεψαι Μακάριε, ἐκδυ-
σωπῶν τὸν φιλόκωπον.

Θεοτόκιον.

Ρανίσιν ἐλέους σου Παρθένε, τοὺς ἀνθρακας σέβσον τῶν ἐμῶν,
ἀμαρτημάτων Πάναγνε, καὶ ἐσθασμένον ἀναψον, τὸν λύχνον τῆς καρ-
δίας μου, χρυσῇ λυχνίᾳ τοῦ Πνεύματος.

Κάθισ. Ἦχος Πλ. Δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἄρας σοφέ, καὶ αὐτῷ μέχρι τέλους ἀκολου-
θῶν, τὸν νοῦν οὐχ ὑπέστρεψας ἐν τῷ κόσμῳ Θεόσοφε, ἐγκρατεῖα καὶ
πόνους, τὰ πάθη ἐνέκρωσας· καὶ ναὶν ἠτοίμασας σαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου·
ἔθεν χαρισμάτων ἀμοιβὰς ἐκομίσω, ἰάσθαι νοσήματα, καὶ διώκειν τὰ
πνεύματα Στυλιανὲ Μακάριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμά-
των ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Ἀόξα καὶ νῦν Θεοτόκιον.

Τὴν Οὐράνιον πύλιν καὶ κισθόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ,
νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον,
τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλειον
ἐτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεςις, τῶν ἀρχαίων
ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ,
τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν
πανάγιον τόκον σου.

ᾠδὴ Δ'.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν τῆς ἐκ τῆς
«Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου ὁ

«Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε·
«Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ὁρη ὑψηλότατα καταλαβῶν, κορυφὰς δαιμόνων ὑψούμενος ἐν ταπεινώσει, ἐταπεινώσας σοφέ, καὶ κατ' αὐτῶν ἠρίστευσας, κλέος ἀσκητῶν καὶ ἐδραίωμα.

Μάχαιραν ὡς δίστομον, τὸν τοῦ Χριστοῦ φόβον ὀπλισάμενος, δράκοντα τὸν ἀποστάτην καταβάλλεις νοητῶς, καὶ αἰσθητῶς μακάριε, φύλαξ παιδαρίων ταχύτατος.

Ὅπως θεῖψ Πνεύματι πυρακτωθεὶς, Πάτερ τὰ θειὰ ἐναρτέρησας, ἔτσι πλείστοις ταῖς ἐρήμοις προχωρῶν καὶ ἐκζητῶν τὸν Κύριον, χάριτί σε θεῖα συθάπτοιτα.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ ἱλαστήριον πάντων βροτῶν, πιστεῖς ἱκετεύω καὶ δέομαι, εὐλογημένην ἑλῶν μοι τὴν κριτὴν τὸν σὸν Υἱὸν ἀπέργασαι, ὅπως κατὰ χρέος δοξάζωμεν.

ᾠδὴ Ε'.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, σὺ γὰρ ἀπειρογάμη Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τῶν «ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, «πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε σωτηρίαν βραβεύοντα».

Ἐβιάσας θσιε, στενήν καὶ τεθλιμμένην ἑδὸν, θείας ἀναβάσει καρδίας, καὶ θεωρίας ἐμπλατυνόμενος, καὶ θέσει θεοῦμενος σαφῶς, Πόλιν τὴν οὐράνιον κατοικῶν Πάτερ θσιε.

Τὸ ὄμμα καθάραντι, τῆς διανοίας θσιε, χάριτι ἐδόθη προφητείας, ὡς ἀνεστῶτα λέγειν τὰ μέλλοντα, βλέποντα τὰ πόρρω ὡς ἐγγὺς ὡ Στυλιανὲ μακάριε τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι.

Ὁδύνης με λύτρωσαι, ἀμαρτιῶν καὶ θλίψεων, παῦσον τῆς καρδίας μου τὸν πόνον, καὶ τῶν πταισμάτων τὴν λύσιν βράβευσον, τὸν ἀγαθοδότην καὶ Θεόν, ἔχων ὑπακούοντα, Στυλιανὲ μακάριε.

Θεοτοκίον.

Νοός μου θεράπευσον, τὰς ἐκτροπὰς Πανάχραντα, ἴασαι τὰ πάθη τῆς

ψυχῆς μου, τῆς ραθυμίας σκότος ἀπέλασον, ὅπως ἐν αἰνέσει σε ὑμῶν τὴν ἀειμακάριστον, Θεοτόκε πανύμνητε.

ᾠδὴ ς'.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον τελούντες «ἐορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς θεομήτορος· δεῦτε «τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέν- «τα Θεὸν δοξάζοντες.»

Μαράνας πάθη τοῦ σώματος, ὡς δένδρον καθωράτης ὑψούμενον καρποὺς τὰ θαύματα, καὶ τὰ σεπτὰ σου διδάγματα, ἱερωτάτως φέρων Στυλιανὲ θσιε.

Δίς.

Μυρίασις πόνοις ὠμίλησας, τὸ σῶμα ἀσθενῶς διακείμενος, Πάτερ πανθλίβε, ἔθεν ἐν πίστει κράζομεν, τὰς ἀλγηδῶνας παῦσον ἡμῶν, τῶν δούλων σου.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη πάντων βοήθεια, βοήθησον ἡμῖν κινδυνεύουσι, καὶ χεῖρα ὄρεξον, καὶ πρὸς λιμένα ἐμβίβασον, τῆς σωτηρίας Κόρη θεοχαρίτωτε.

Κοντάκιον. Ἦχος Δ'.

Ἐπεφάνη σήμερον.

Ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον τῇ ἱερᾷ σου, συνελθόντες ἅπαντες, ἐκδυσωποῦμεν οἱ πιστοί, Στυλιανὲ θσιώτατε, παρὰ Κυρίου εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος.

Ὁ Οἶκος.

Ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης διεξήλθεν ὁ φθόγγος τῶν τερπνῶν ἀρετῶν καὶ ἐνθέων ἀγῶνων σου θσιε Πάτερ, νέος γὰρ ὑπάρχων τῇ ἡλικίᾳ ἐν ἐρήμοις συνδιαϊτάσθαι ἐπόθησας· ὕμνους τῇ Χριστῷ ψαλμωδίας τε καὶ εὐχὰς ἀναπέμπων, ἀεὶ ἡμέρας τε καὶ νυκτός, συναυξάνων ἐν τε πόνοις καὶ διακρίσει, ἀγνώως τὸν βίον ἐκτελέσας· ἔθεν καὶ λαμάτων γέγονας πηγῇ, καὶ τῶν παιδῶν φύλαξ ἀκοίμητος· διὸ ἱκέτευε σοῦ δεόμεθα παρὰ Κυρίου εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος.

Τῇ αὐτῇ Μηνὶ Κς' τοῦ Ἁγίου δσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Στυλιανοῦ τοῦ Παφλαγῶνος.

Ἀσκήσεως πέπτωκεν ὁ στερεὸς στῦλος, Στυλιανὸς γὰρ τὸν βίον κατεστράφη.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Στυλιανὸς ἐγενήθη ἐν Παφλαγωνίᾳ ἡγιασμένος, ὡς ἄλλος Σαμουὴλ, ἐκ νοιτίας μητρὸς αὐτοῦ, καὶ ἤβησε καὶ ἐκραταιοῦτο ἐν τῇ χάριτι τοῦ Χριστοῦ, κατοικητήριον γενόμενος τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Σάρκα φορῶν καὶ αὐτὸς ὁ μακάριος καὶ τὸν κόσμον οἰκῶν, οὔτε ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς σαρκὸς εἰλικύσθη, οὔτε ὑπὸ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου. Κατανοήσας τὸ φθαρτὸν τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου τὸ ἐφήμερον, δὲν ἠθέλησε νὰ δουλεύσῃ αὐτοῖς ἵνα θερίσῃ φθορὰν καὶ ἀπώλειαν, ἀλλὰ συνετάχθη μετὰ τοῦ κρείττονος, ἦτοι τῆς ἀθανάτου ψυχῆς, καὶ ταύτης ἀπεφάσισε νὰ ἐπιμεληθῇ ἐν τῷ βίῳ, ἵνα κληρονομήσῃ ζωὴν αἰώνιον. Ὅθεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς «ἐσαόρπισε, κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἔδωκε τοῖς πένησιν, ἢ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα». Ἄπαντα τὸν πλοῦτον αὐτοῦ, ὃν ἐκληρονόμησε παρά τῶν γονέων, διεμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς, θεωρῶν ἐγκλημα νὰ πένωνται μὲν ἄλλοι, αὐτὸς δὲ νὰ πλουτῇ. Οὕτω δὲ ἐκ τῆς γῆς ἀνεβίβασε τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν πρὸς αἰώνιον περιθάλψιν, Δεσποτικῶν ἐκπληρῶν πρόσταγμα ὅπου λέγει: «Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι· θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ ὅπου οὔτε σὴς, οὔτε βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσι. Ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν». Καὶ ὄντως, εὐθὺς ὡς διεμοίρασεν ὁ μακάριος τὸν πλοῦτον αὐτοῦ καὶ μετεβίβασεν αὐτὸν διὰ τῆς μεθόδου ταύτης εἰς τὸν οὐρανόν, ἀπεσπάσθη τῶν γυνῶν καὶ πάντων τῶν ματαίων, καὶ ἐξ ὅλης καρδίας αὐτοῦ ἀφωσιώθη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὅθεν καὶ περιεβάλετο τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἵνα εὐσχημόνως πάντοτε ὑπηρετῇ τῷ Κυρίῳ, οὐδὲν ἄλλο φροντίζων καὶ ζητῶν, ἢ, κατὰ τὴν ἀποστολικὴν παραγγελίαν, τί εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ, ἵνα ποιῇ αὐτὸ καὶ οὐδέποτε ἐξετάζων τί ἀρέσκει ἑαυτῷ. Διὰ τοῦτο καὶ ὑπέρτερος ἀνεδείχθη πάντων τῶν μοναχῶν, τοὺς πάντας ὑπερβὰς ἐν ταῖς δι' ἐπιμόνων ἀσκήσεων ἀρεταῖς, αἱτινὲς εἰσὶν ὁ ἀληθὴς τοῦ ἀνθρώπου κόσμος ὁ ἐλκύων τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Προαγόμενος δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἐν τῷ θείῳ ἔρωτι, ἤθελε τρόπον τινά, ἀποφεύγων πᾶν πρόσκομμα, τῷ Θεῷ μόνῳ νὰ συνομιλῇ. Ἀναχωρεῖ λοιπὸν πρὸς τὴν ἔρημον καὶ εἰσέρχεται εἰς σπηλαίον τι, καὶ κατακλείεται ἐν αὐτῷ. Ἄλλ' ὦ Πανάγαθε Κύριε, ὅποιας χάριτας ἐπιδαψιλεύεις εἰς τοὺς ἐξ ὅλης ψυχῆς ζητοῦντάς σε! Ἀφωσιώθη ἐν τῷ σπηλαίῳ ὁ Ἅγιος! Ἀπέσπασε τὴν διάνοιαν αὐτοῦ ἀπὸ παντὸς ματαίου λογισμοῦ καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐμελέετο ἢ τὴν Τρισυπόστατον Θεότητα, καὶ τὴν διὰ Χριστοῦ σωτηρίαν. Οὕτω δὲ ἡγάπησε τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης τῆς διανοίας αὐτοῦ, κατὰ τὴν θεῖαν ἐντο-

λήν. Ἀπέσπασε προετί καὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἀπὸ παντὸς σαρκικοῦ καὶ κοσμικοῦ, θεωρῶν τὸ ὑπέρκalon κάλλος τῆς Τρισυπλήτου Θεότητος καὶ τοῦ παγκάλου Λόγου καὶ Σωτήρος ἡμῶν ἐρώμενος. Οὕτω δὲ ἡγάπησε τὸν Θεὸν καὶ ἐξ ὅλης καρδίας συμφώνως πρὸς τὴν αὐτὴν ἐντολήν. Ἀλλὰ καὶ ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεως ἡγάπησεν αὐτόν, οὐδὲν ἄλλο πράττων ἢ τὰ τοῦ Θεοῦ ἔργα, τουτέστιν ἔργα εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς. Οὕτω δὲ ἀπεξεδύθη τὸν παλαιὸν ἀνθρώπον σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο καινὸς ἀνθρώπος ἐν Χριστῷ, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς Ἀμὴν, ὃν ἡγάπησε καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας, καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ ἐντελῶς ἀντηγαπήθη ὑπὸ τῆς Παναγίας Τριάδος, ἥτις καὶ μονὴν ἐποίησάτο παρ' αὐτῷ. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸν πλησίον ὁ Ἅγιος ἡγάπα, διὰ τοῦτο, ἵνα πολλοῖς ὠφέλιμος φανῇ, διατήρει ὁ Κύριος αὐτὸν ἐν τῇ ζωῇ τρέφων δι' ἀγγέλου. Καθὼς δὲ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἶπεν: «Οὐδεὶς ἀνάπτει λύχνον καὶ τίθεισιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ».

Ὡς λάμπας λοιπὸν καὶ ὁ μακάριος εἰομασθεὶς τῷ Θεῷ εἶδει νὰ διαχύσῃ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ φῶς εἰς δόξαν Θεοῦ, ἵνα ἴδωσιν οἱ ἀνθρώποι πῶς ὁ Θεὸς δοξάζει τοὺς δοξάζοντας αὐτόν. Ὅθεν ἡ φήμη τῆς ἀγιωσύνης τοῦ ὁσίου Στυλιανοῦ διεδόθη πανταχοῦ, καὶ πάντες πάντοθεν συνέρρεον μετ' εὐλαβείας πρὸς τὸν ἅγιον, καὶ ἀπεκόμεζον ψυχικά τε καὶ σωματικά ἀγαθὰ, ἐπιστρέφοντες καὶ κρατυνόμενοι ἐν τῇ εὐσεβείᾳ καὶ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον, καὶ πολλὰς ἰάσεις σωματικὰς λαμβάνοντες παθῶν ἀνιάτων. Οὕτω δὲ βιώσας ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἐπίγειος ἀγγελος, ἐπιστάσης τῆς ὥρας, ἵνα τύχῃ τοῦ διακαῶς ποθομένου ἵνα ἐκδυμῆσθαι τοῦ σώματος καὶ ἐνδυμῆσθαι τῷ Κυρίῳ, ἵνα ἀναλύσῃ, κατὰ Παῦλον, καὶ σὺν Χριστῷ ἦ, ἔλαθεν εἰδησιν ὅτι τὸ τέλος τοῦ βίου ἤγγικεν. Ὅθεν δοξολογήσας ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, λάμπαντες τοῦ προσώπου αὐτοῦ ὡς Ἥλιου· πάραυτα δὲ χορὸς ἁγίων ἀγγέλων παρέλαβε τὴν παναγίαν αὐτοῦ ψυχὴν. Οὐδὲ μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ ἐπαύσατο παρέχων τὰς ἰάσεις ἀφθόνως. Διότι, ὅταν θανατηφόρος ἐπήρχετο εἰς τὰ παιδία ἀσθένεια καὶ οἱ γονεῖς ἕμενον ἄτεκνοι, ὅσοι ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῶν τέκνων τῶν μετὰ πίστει ἐπεκαλοῦντο τὸν Ἅγιον Στυλιανὸν καὶ μετ' εὐλαβείας ἐζωγράφιζον τὴν πανοῦδαστον καὶ ἁγίαν αὐτοῦ εἰκόνα, καὶ τὴν ἴασιν τῶν τέκνων παρευθὺς ἐλάμβανον, καὶ ἄλλα ἐγένων ἐν χάριτι Θεοῦ διὰ μεσιτείας τοῦ Ἁγίου. Καὶ σήμερον τοῖς μετὰ πίστει ἐπικαλουμένοις ὁμοίως βοηθεῖ. Τιοιοῦτος ὁ ἅγιος Στυλιανός, ὅστις ἔστω παράδειγμα μιμήσεως ἡμῖν, διότι καὶ αὐτὸς ἦν ἀνθρώπος καθὼς καὶ ἡμεῖς, ἀλλ' ἀποφασίσας ἔτυχε τῆς χάριτος τοῦ

Θεοῦ, ἐτελειώθη ἐν Χριστῷ, καὶ ἐγένετο μακάριος. Ἴνα δὲ καὶ ἡμεῖς τῶν αὐτῶν τύχωμεν ἀγαθῶν, μνηθῶμεν τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν τοῦ ἁγίου, ἐργασθῶμεν ἔργα εὐσεβείας καὶ σωφροσύνης, δικαιοσύνης τε καὶ ἐλεημοσύνης ἐν τῷ κύκλῳ ἡμῶν. Ὁ δὲ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σταυρωθεὶς καὶ ἀναστὰς Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς τοῦ ὁσίου αὐτοῦ καὶ ἁγίου Στυλιανοῦ πρεσβείαις ἐλεήσει καὶ σώσει ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ Ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ Θεόφρονες παρὰ
«τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως
«πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε ὁ
«τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Τὴν καρδίαν τῆς Τριάδος οἰκητήριον ἀπεργασάμενος, ἔθεν ἡ θεία σωρὸς, τῶν σεπτῶν λειψάνων σου μακαριώτατε, μύρα ἐκδέλξει ἀεὶ προχέομενα, εἰς φωτισμὸν καὶ κάθαρσιν, τῶν σεπτῶς σοι προσιόντων.

Ἡ ψυχὴ σου Θεοῦ Πνεύματος ἐλαμπομένη, αἰεὶ ψυχῶν ἐώρα πιστῶς, τῶν προσερχομένων σοι θαυμασιώτατε, τὰ βουλεύματα, προφητικαῖς προγνώσεσι ἱερῶς θαυματοζομένη.

Θεοτοκίον.

Ἀναλλοίωτον τεκοῦσα μόνῃ Κύριον, Θεοχαρίτωτε, τῇ δεξιᾷ τοῦ αὐτοῦ, ἀγνή ἀλλοιώσας μου τὸν νοῦν ἰκέτευε, πρὸς τὰ κρείττονα δεινῶς περιτρεπόμενον, ταῖς τοῦ βίου ἀσχολίαις.

ᾠδὴ Η'.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς
«Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν
«δὲ ἐνεργούμενος, τὴν Οἰκουμένην ἅπασαν,
«ἀγείρει ψάλλουσαν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ
«ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἰστάμενος ἄνω πρὸς τὸ ὄρος, ὡς ἐπὶ λυχνίας Πάτερ εἶπε, πάντων τὰ νοήματα, πίστει κατεφώτιζε, ὑποδεικνύων ἄριστα μακαριώτατε, τὴν τρίβον τῆς ζωῆς, καὶ ἀνάγων, τούτους θεῖψέ λογῶ πρὸς ὕψος ἀπαθείας.

Νοὶ ἀπκθεῖα καθαρθέντι, ὠμίλεις Κυρίῳ Παντοκράτορι, ὑφ' οὗ τὰ ἀπόρρητα εἶσι μούμενος, Στυλιανὲ προέλεγες εἰς σωτηρίαν ψυχῶν, ὡς μέγιστος Παμμάρκαρ Προφήτης, ἔθεν σὲ συμφώνως παμμάρκαρ εὐφημοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Ὁράθης Ἀγγέλων ὑπερτέρα, Θεὸν ἀπορρήτως σωματώσασα, τοῦτον οὖν ἰκέτευε Δέσποινα πανάμωμε τῶν σαρκικῶν ἀνώτερον παθῶν γενέσθαι με νοδὲ ἐν ὑψηλῇ ταπεινώσει, ἀνυμνολογοῦντα τὴν σὴν μέγιστην χάριν.

ᾠδὴ Θ'.

Ἄπας γηγενῆς, σκιοτάτω τῷ πνεύματι, λαμπα-
«δουχούμενος, πανηγυρίζετω δέ, αὐτῶν νόων
«φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς
Θεομήτορος, καὶ βοάτω. Χαίροις Παμμακάρι-
«στε Θεοτόκε, Ἀγνή Ἀειπάρθενε».

Σοῦ τὸ ἱερὸν, καὶ Ἅγιον λείψανον ἐν τάφῳ κείμενον, θάπτει τὰ νοσήματα, καὶ φλέγει στίφος δαιμόνων πάντοτε, Στυλιανὲ μακάριε τῇ θεῷ χάριτι, ἀναβλύζον πᾶσι τὰ ἰάματα, τοῖς πιστῶς σε αἰεὶ μακαρίζουσι.

Ὅσπερ οὐρανῶν τὰ ὄρη καὶ σπήλαια ἦκησας εἶσι, ἔθεν εἰρήνευσαν ἄγριοι θῆρες καθυποτάξαντι, πάθη σαρκὸς δισκάθεκτα Μακαριώτατε, καὶ δικαίῳ, ἤδη χρηματίσαντι, διὰ τοῦτο πίστει σὲ γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Φώτισον Ἀγνή, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα, φῶς ἡ κνήσασα, μὴ καταλαβέτω μοι, τῆς ἀμαρτίας σκότος βαθύτατον, μηδὲ βυθὸς καλύψει με τῆς ἀπογνώσεως, ἀλλ' αὐτὴ με, σῶσον καὶ κυβέρνησον, πρὸς λιμένα τοῦ Θεοῦ θελήματος.

Ἑξαποστειλάριον.

Γυναῖκες ἀκούσθητε.

Ἐκ μήτρας καθηγίας, Θεὸς σε Πάτερ εἶσι, Ἰερμιάν ὡς πάλαι, καὶ Σαμουὴλ Θεοφόρε, Προφήτην Θεῖον δείξας σε Στυλιανὲ Μακάριε, τῶν Ἀγγέλων ὁμόσκηνε, μεθ' ὧν μνημόνευε πάντων, τῶν σὲ σεπτῶς ἀνυμνοῦντων.

Θεοτοκίον.

Ἐν δύο ταῖς θελήσοι, καὶ φύσει Πανάμωμε, μιᾶ δὲ τῇ ὑποστάσει, τίχτις Θεὸν ἀπορρήτως, τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, μέχρι Θεοῦ θελήματι, καὶ ἡμῖν χαρισάμενον, τὸν τῆς Θεότητος πλοῦτον Θεοκυτήτορ Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστωμ. στίχ. Δ' Ἦχος Β'.

Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Πάντες τὸν θαυμαστόν, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις, Στυλιανὸν τὸν θεῖον, προσδεύοντα Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν τιμώντων αὐτῷ.

Τὸν ὄσιον πιστοί, θαυματουργὸν Κυρίου, Στυλιανὸν τὸν μέγαν, Ἀγγέλων συνοδίτην, πιστῶς ἀνευφημήσωμεν.

Δέχου νῦν παρ' ἡμῶν, δεήσεις θεορρήμον, καὶ ταύτας ἐν Κυρίῳ, προσάγαγε προθύμως, καὶ σῶσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Παῖδας τῶν ὑμνηδῶν, καὶ σὲ τιμώντων πόθῳ, διάσωζε κινδύνων, φυλάττων ἀσθενείας, Στυλιανὲ μακάριε.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Δ'.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Στυλιανὲ Πατὴρ ἡμῶν· διὰ γὰρ σου τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθειᾶν πορεύεσθαι ἔγνωμεν· μακάριος εἰ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν· Ἀγγέλων συνόμιλε, ὁσίων συμμέτοχε καὶ δικαίων· μεθ' ὧν δὲ καὶ τῶν παιδαρίων φύλαξ σωτήριος· πρέσβευε σὺν τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰ ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ

Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ἦμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σοι διὰ τὴν μεγάλην σου δόξαν.

Κύριε Βασιλεῦ, ἐπουράνιε Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ· Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Κύριε ὁ Θεός, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς, ὁ αἶρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ αἶρων τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου.

Πρόσδεξαι τὴν δεήσιν ἡμῶν, ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὅτι σὺ εἰ μόνος Ἅγιος, σὺ εἰ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Ἀμήν.

Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητὸς εἰ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ. Εὐλογητὸς εἰ, Κύριε, διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ἐκ Γ'.

Κύριε, καταφυγὴ ἐγεννήθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλεήσόν με, ἴασαι τὴν ψυχὴν μου διτι ἡμαρτόν σοι.

Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον· διδάξον με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, διτι σὺ εἰ ὁ Θεός μου.

Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς, ἐν τῷ φωτί σου ὀφόμεθα φῶς.

Παράτεινον τὸ ἔλεός σου τοῖς γινώσκουσί σε.

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐκ Γ'.

Δόξα καὶ νῦν. Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα ψάλλεται γεγονωτέρα φωνῇ.

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἄπολυτικίον. Ἦχος Α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης καὶ ἐν σώματι ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, Θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Στυλιανέ, νηστειαί, ἀγρυπνία, προσευχῇ, Οὐράνια χάρισμα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστραχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδικότι σοι ἰσχύϊ· Δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.
Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα (Κεφ. ιγ'. 17—21).

Ἀδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσιτελὲς γὰρ ὑμῖν τοῦτο. Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν· πεποιθήσαμεν γὰρ ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεισθαι· περισσοτέρως δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων, τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ, εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ· ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. (Κεφ. ζ'. 17—23).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ· καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας, καὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκούσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὀχλούμενοι

ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ ἐθεραπεύοντο· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἄπτεσθαι αὐτοῦ· ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο, καὶ ἴατο πάντας. Καὶ αὐτός, ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ· Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε· Μακάριοι ἐστε, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς, καὶ ὀνειδίσωσι, καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἐνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίrete ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰωνιόν ἐστε δίκαιος. Ἀλληλούια.

Μεγαλυνάριον.

Μέγιστος ὑπ' ἄρχεις ἡμῶν φρουρός, φύλαξ τε τῶν παιδῶν, ἀντιλήπτωρ καὶ πρεσβευτής, ἐν κινδύνοις ρύστης, λοιμοῦ τε καθαιρέτης, Στυλιανὲ Τρισμάκαρ, διδ' τιμῶμέν σε.

Εἰς τὴν ἀγρυπνίαν,

ἀντὶ τῆς Λιτῆς, εἰ βούλει ψάλλε τὰ ἑξῆς.

Ἦχος Πλ. Α'. πρὸς τό.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ.

ΣΤΑΣΙΣ Α'.

Μακαρίζομέν σε καθορῶντες τρανῶς, ὥσπερ ζῶντα ἐν τῇ θεῆς εἰκόνι σου, ἐξ ἧς βρῦει τῶν θαυμάτων ἡ πληθὺς.

Δὸς μοι τῷ σῷ δούλῳ, τῶν χαρίτων τῶν σῶν, τὰς ψεκᾶδας, ὅπως ἔσω τὰ θαύματα κατ' ἀξίαν ἃ ἔποιεις, καὶ ποιῆς Στυλιανέ.

Ἐξοδίους ὕμνους, εὐφροσύνη ψυχῆς καὶ καρδίας Θεοφόρε ἐπάδουμα, καὶ δοξάζομεν τὰ θαύματα πιστῶς.

"Ελαθέ σε μάκαρ, ἐν σκηναῖς ὁ Χριστός, κατοικεῖν ἐν Οὐρανῷ σὺν Ἄγγελοις τε, καὶ ἁγίοις εὐφραίνόμενον ἀεὶ.

"Εν ταῖς πανολβίοις, ἰὺν θαλάμοις σκηνῶν, οὐρανίων βασιλείας Μακάριε, συνευφραίνῃ τῶν δούλοισι τοῖς χοροῖς.

Τοὺς προσερχομένους, τῷ σεπτῷ σου ναῷ, ταῖς εὐχαῖς σου πρὸς Θεὸν Στυλιανὲ ἔνδοξε, σκέπτε, φρούρει ἐκ παντοίων πειρασμῶν.

Ρῦσαι σαῖς εὐχαῖς, τοὺς προστρέχοντας τῇ σῇ πανηγύρει, καὶ παρὰ τῆς Θεῖας εἰκόνας σου, αἰτουμένους τὰ λάματα πιστῶς.

Σῶσον ἱεραῖς, καὶ ἐλέησον σαῖς μεσιτείαις, τὸν πιστὸν λαὸν τὸν προστρέχοντα, τῇ σῇ πανηγύρει τῇ σεπτῇ.

Τεῖχος βεηθόν, καταφύγιον καὶ προστασίαν, πάντες οἱ γονεῖς ἐσὲ ἔχουσι, καὶ ἐν σοὶ προστρέχουσιν ἐν θλίψεσι δεινῶν.

Φάνηθι κάμοι, ταχυνὸς Στυλιανὲ προστάτης, καὶ κακῶν παντοίων μ' ἐλευθέρωσον, ψυχοφθόρων καὶ δολίων τῶν χειρῶν.

"Υμνον τὸν ἐμόν, Θεοφόρε δέχου ἐτησίως, τοῦ ἡμαρτωλοῦ πάντων τε πιστῶν, προστρέχόντων τῷ Ναῷ σου τῷ σεπτῷ.

"Ὅπως τῶν παθῶν, ἀπολαύσωμεν ἐλευθερίαν, τῇ εἰκόνι τῇ σεπτῇ σου προστρέχομεν, Παμμακάριστε Θεόφρον οἱ πιστοί.

Πᾶσιν εὐμενῶς, ἐξαπόστειλον Στυλιανὲ Θεόφρον, τὰς αἰτήσεις τῶν σῶν δούλων γεραίρουσι, τὴν πανέορτόν σου μνήμην καὶ σεπτῆν.

Δόξα.

Σὲ Τριάς Ἄγνη, καὶ ὑπέρθεσ δοξολογοῦμεν, ρῦσαι ταῖς πρεσβεῖαις Στυλιανοῦ, τοὺς πιστεύοντας εἰς σὲ πανευσεβῶς.

Καὶ νῦν.

Πάνσοιμε Θεόν, ἡ κυήσασα Παρθενομήτηρ, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων ἱκέτευε, σὲ τιμώντων καὶ ἔν ἔτεκεσ Ἰῖόν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Συναπτῆ. Εἶτα ἐκφώνησις. "Ὅτι ἠλόγηται.

ΣΤΑΣΙΣ Β'.

"Αξιόν ἐστι.

"Αξιόν ἐστιν, μακαρίζειν σε τὸν Θεοφόρον, Παφλαγονά θεῖον Στυλιανόν· καὶ τῶν παιδῶν ἀντιλήπτορα θερμόν.

Δεῦτε ἰὺν πιστοί, προσενέγκωμεν τῷ Θεοφόρῳ, ὕμνους καὶ ᾠδὰς ἰὺν χρεωστικῶς, τῷ πρεσβεύοντι Κυρίῳ δι' ἡμᾶς.

"Υπνωσᾶς ποτε, ὕπνος γὰρ ὁ θάνατος ὁσίων, ἀλλὰ τὸ σὸν ὄμμα ἀνύστακτον, ἔχων περιέπεις σοὺς τοὺς ὕμνητάς.

"Ὅσιε Χριστοῦ, Στυλιανὲ μακάριε μὴ παύσης, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων δεόμενος, τοὺς τιμώντάς σου πιστῶς τὴν ἑορτήν.

"Ανοθεν πληθὺς, τῶν ὁσίων συνδραμοῦσα πάσα δόξη, ἐν τιμῇ παρέλαβόν σε τὸν Θεόφρονα, ὡς ἡγαπημένον φίλον τοῦ Χριστοῦ.

Χαίρουσι βροτῶν, τὰ συστήματα καὶ τῶν Ἄγγέλων, ἐν τῇ σῇ πανηγύρει Θεόφρονα, καὶ δοξάζουσι Δεσπότην τὸν Χριστόν.

Αἰτησαι ἡμῖν, ἐκ Θεοῦ τὴν ἄφεσιν πταισμάτων, ταῖς μετ' εὐλαβείας κηδεύουσι σοῦ εἰκόνα, καὶ πανηγυρίζουσιν ἐν γῆ.

Χαίρουσι τὰ στίφη, τῶν Ἄγγέλων σοφέ, καὶ Ἁγίων καὶ Μαρτύρων δικαίων τε, συνοικοῦντά σε, ἰὺν ἔχοντας αὐτοῖς.

Ψάλλωμεν ἐν πίστει, ἀσιγήτοις φωναῖς, καὶ ταχέως τὰς αἰτήσεις λαμβάνομεν, τῶν θαυμάτων γὰρ ὑπάρχεις ἡ πηγῆ.

Δόξα.

"Αναρχε Θεέ, Πάτερ Λόγε καὶ τὸ Θεῖον Πνεῦμα, θελαῖς ἱκεσίαις τοῦ Μάκαρος, σῶσον πάντας τοὺς πιστεύοντας εἰς σέ.

Καὶ νῦν.

"Αξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν τιμιωρέραν τῶν χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν τῶν Σεραφίμ.

Εἶτα τὸ πρῶτον.

"Ἐπειτα συναπτῆ, καὶ ἡ ἐκφώνησις.

"Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης Χερουβίμ ἐπαναυόμενος καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Ἰῖῳ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ἀμέσως ἀρχόμεθα τῆς Γ' στάσεως.

ΣΤΑΣΙΣ Γ'.

Ἦχος Γ.

Αἱ γενεαὶ πάσαι.

Αἱ γενεαὶ πάσαι, μακαρίζομέν σε, Στυλιανόν τὸν θεῖον.

Πῶς οὖν ἀνυμνήσω, Στυλιανὸν τὸν θεῖον, ὃν Ἄγγελοι ὕμνοῦσι ;

Φίλος ὢν Κυρίου, φύλαττε καὶ σκέπε, ἡμᾶς τοὺς σὲ τιμῶντας.

Χάριν σοι Τρισμάκαρ, καὶ γὰρ ἐσώθην ἔλως, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ Ἄδου.

Ψάλλω οὖν προθύμως, τὰς εὐχαριστηρίους, ὧδᾶς σοι Θεοφόρε.

ᾠφθης θερμὸς ρύστης, ἐμοῦ ἐκ πάσης βλάβης, σώματος καὶ ψυχῆςτε.

Διὸ πάντες τιμῶμεν, ἐν ὕμνοις ἐν Κυρίῳ, σὲ Στυλιανὲ Θεόφρον.

Πανεύσημος ἡμέρα, ἐνδόξως ἐορτάζει, Σοῦ δοῖε τὴν μνήμην.

Στυλιανὲ Παμμάκαρ, περίσωζε καὶ φρούρει, ἡμᾶς τοὺς σὲ τιμῶντας.

Διάσωζε κινδύνων, τὰ νεογνὰ παῖδια, Στυλιανὲ Θεόφρον.

Εἰς τὴν σεπτήνσου εἰκόνα προσπίπτομεν βοῶντες, πᾶσαν κακίαν λύσον

Τοὺς ἐκτελοῦντας Πάτερ, τὴν σὴν ἁγίαν μνήμην, διάσωζε κινδύνων.

Γῆ σε οὐ κατέχει, ἀλλὰ Πόλος Θεῖς, Στυλιανὲ Τρισμάκαρ.

Νέμεις τὰς ἰάσεις, παντοδαπατοῖ νόσοις Στυλιανὲ Θεόφρον.

Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου, ἁμαρτιῶν προστρέχω, τῇ σκέπη σου τῇ θεῖᾳ.

Πάντας τοὺς σὲ τιμῶντας, διάσωζε κινδύνων καὶ πάσης ἐπηρείας.

Ἀγάλλου εἰς αἰῶνάς, σὺν τοῖς χοροῖς δόσιων, δοῖε Χριστοῦ θεράπων.

Μεσίτης τε καὶ πρέσβυς καὶ πρὸς τὸν Θεὸν τῶν ἔλων, γενοῦ τοῖς

Ράνχτε εἰκόνα, δοῖοι τοῦ δόσιου, Στυλιανοῦ τοῦ θεοῦ. [σὲ τιμῶσι.

Περίσωζε ἐκ πάντων, τῶν ἐναντίων μάκαρ, τὴν σὲ τιμῶσαν πόλιν.

Τῶν καταξιωθέντων, ἐν γῆ σε λειτουργήσαι, Πάτερ μὴ ἐπιλάβου.

Δόξα.

Τρισήλιε Θεέ μου, διὰ τοῦ σοῦ ἐσίου δός μοι πταισμάτων λύσιν.

Καὶ νῦν.

Παρθένε Θεοτόκε, πρεσβεύουσα μὴ παύση, ὑπὲρ εἰρήνης Κόσμου.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον, τό.

Αἰ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε, Στυλιανὸν τὸν θεῖον.

Καὶ ἄμεσως τὴν λιτὴν, ἣ τὸ ἐλέησον ἡμᾶς, καὶ γίνεται ἡ τάξις
τῆς εὐλογήσεως τῶν ἄρτων.